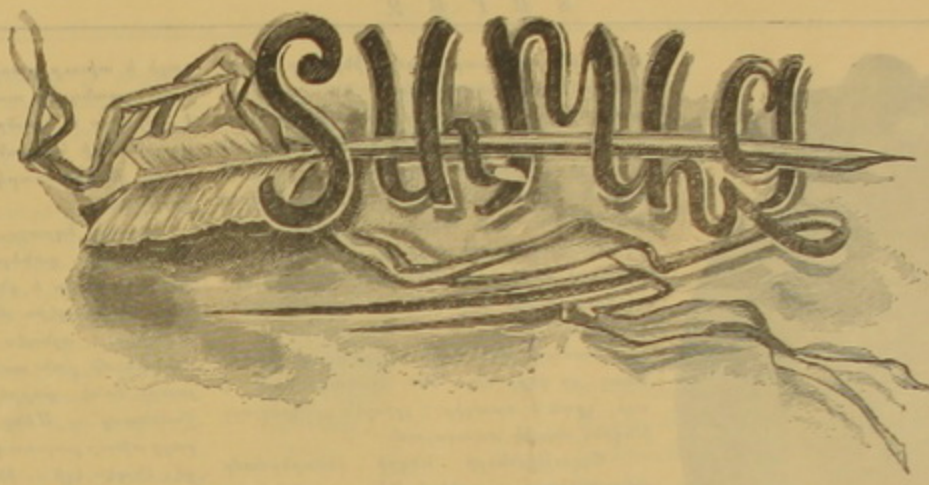

ԻՄՔԱՆՐԱԾՈՒՄ
 Յարձակողը կրճատում է, երկարացնում փոխադրված և չբարեկիրք (երկ քերթից սակառ) չէ վերադարձում:
Աճճճճճճճ ճեղքող-բլեկ խմբագրի ևս երկնային և սուրբ ասու. ժ. 11—12:

ԻՄՔԱՆՐԱԾՈՒՄ
ՔՐՏԼՈՒ, Օղջինայեա փ. ա. № 31—33 (Ջինուտյան նահանգական դատարանի և Օղջինայի ինստիտյի նահանգ) բաց է ամեն օր (բացի կիրակի և սուրբ օրերից), առ. 10^{1/2} ժ. մինչև 2^{1/2} օր և ևս ևս յետո: Հասցեն՝ ТИФЛИСЪ, ред. ТАРАЗЪ. Redaction du Journal TAKAZ. Caucase. Tiflis. Տելեգր. № 282:

ԲԱՅԱՆՈՒԹՅՈՒՆ
Սարգս 3 ռ. (սոսանման 5 ռ.) **Տարազ**—6 ռ. (սոսանման 10 ռ.) **Սարգս**—8 ռ. (սոսանման 10 ռ.) **Սարգս** 10 ռ. (սոսանման 18 ռ.) **Տարազ** ամբար 50 կ. առանձին 26-ր երկու քերթից 40 կ., մի քերթից 20 կ.

ՏԵՏԵԼԻՄԵՆՏԱԿԱՆ
 ընդամենը երեք լեզուով, Տարազի երկու մի շինող-սրբական սուրբ առաջին երես 40 կողմ, վերջին երես 25 կ. մանրասուն (պեղծ) Արտասուն մանր կրկնակի: Եստակցում կրկնակի շարունակ իրենցին առանձին համապատասխան:

Գեղարևտական, գրական, գիտական, ձասարակական, բնագիտական
 պատկերազարդ շարքեր. յոս է ճանուց շարքը մի անգամ, կիրակի օրեր:

№ 23 Կիրակի, հոկտեմբերի 10 | Տասնհինգերորդ տարի 1904

Շարունակում է 1904 թ. ԱՂԲԻԻՐ ամսագ. և ՏԱՐԱԶ րագր. բաժանորդագրուրիներ
 N. XXI N. | S. XV N.

Գրեմխաներն են՝ 1) Ս. ՍԱՀԱԿ, 2) Ս. ՄԵՍՐՈՊ, 3) ՎԵՀԱՓԱՌ ՀԱՅՐԻԿԸ ՕՇԱԿԱՆՈՄ, և 4) ՉՆԱՇԵԱՐ ՀԻԿ, էյի/սո-միքակար:
 Նոր բաժանորդներն ստանում են յոյր ՔՔ-ը արայ սկզբից:

Բարձրագոյն Հրովարտակ
 ԱՌՈՍԱՆԿ ԿԱՀԱՅԱՍԱԿԵՂԻ ԻՆՈՒՆԿԸ

Տեսնել ուրումբեամբ, Մեճ, ՆԻԿՈՒՅ Բ. Կայր և Բննակալ նամակն Ռուսիայ, Անայ Լեհաստանի, ՄԷԺ Բեխան Ֆինլանդիայ և այլն, և այլն, և այլն, յայտարարում ենք Մեր բոլոր հաւասարիմ հրպատակներին, սոյն յույսի 30-ին Մեր ամենախելի Ամասին Քաղաքին Կայսրուրի Այլնանդրա Ֆեօդուրակն յայտարարեալ ազատեց և ծնա Մեզ Ռեզի, որ անանեցաւ ԱԼԷՔՍԻՆ Այս ուրախի Իրողութիւնը համարելով Տրոչ բարեհամբեան նաւն առ Մեզ, և Մեր Կայսրութեան, Մեր հաւասարիմ հպատակների հետ վերադառնալով:

ենք չեմագին աղօթներ առ Բարձեայն Մեր անդրանիկ Ռեզու բարեկալով մեծաբաւ և անման համար, որ կոչում է լինել ժառանգ Աստուծոց Մեզ յանձնեալ պետութեան և Մեր մեծ պատանան: 1899 թի յունիսի 28-ի հովաքակով Մեճ հրաւիրեցինք Մեր ամենախելի Եղայր ՄԷԺ Բեխան Միխայի Այլնանդուրակին ժառանգ լինել Մեզ մինչև Ռեզի ծնւթ Մեզ: Արտահետ, յս գորութեան Կայսրութեան հիմնական օրինակ, Մեր Այլնայ Ռեզուն է պատկանում Քաղաքաւանդի բարձր կոչումն ու սիսդար՝ նա հետ կապում բոլոր իրաւունքներով: Տրեւ է Պետեճում, յույսի 30-րդ օր, Փրկչի Մեճեան հազար իննաւոր չորսուր, իսկ Մեր թագաւորութեան սասնեւորը սարին:

Բարձրագին վոյ Նարին Կայսրական Մեճութեան սեպական մեճով ստորագրւած է՝
 ԱՌՈՒՅԱՆ:

ԻՋԵ. Գ. Դ. ՍԱՀԱՍՊՈՒՆ-ՄԻՐՈՒՆ

Ներքին գործերի նոր մինիստր ԻՋԵ. Գեօրգի Գեօրգիի Սեփեաուպոլի-Միրոսկին ծնւած է Կովկասում 1857 թ. Երա հայրն էր Կովկասի փոխարքայ Մ. Բ. Միրոսկի Նիկոլայի զինական ԻՋԵ. Գ. Ս. Սեփեաուպոլի-Միրոսկի, իսկ մայրը պատկանում էր Զամբակուր-Օրբելիանի վրաց իշխանական շեքին: Գեօրգիական հասակում նոր մինիստրը կրթւել է պատերի կորպուսում և ընդհանուր շարքի Նիկոլայի ճեմարանում: Նա մասնակցել է սուս-սաճկական պատերազմին և այդ ժամանակ նշանակւած էր Ֆիլիպի-պիտանաւ: 1895 թ. ԻՋԵ. Գ. Դ. ստանում է զինեւրայ-մայրի սասիճան և նշանակւում է Գեճգայի նահանգապետ: 1897 թ. նոյն պաշտօնով փոխադրւում է Եկատերինուպոլ, 1900 թ. նշանակւում է ներքին գործերի մինիստրի զինական և մանրարմների առանձին կորպուսի հրամանատար: 1901 թ., ստանալով զինեւրայ-իշխանաւի սասիճան, նշանակւում է Վիկտայի, Կովսոյի և Գրոզնայի ընդհանուր-նահանգապետ, որպիսի պաշտօնում մնում էր մինչև ներքին գործերի մինիստր նշանակելը: Վերջերս Գեօրգի-Սեփեաուպոլի ծննդեան առթիւ ստացաւ զինեւրայ-պիտանաւի կոչում:
 Նոր մինիստրն իւր նշանակման առաջին իսկ օրերում յայտարարեց, որ իբրև կողմնակից է ներքին բարեփոխումներին: Նրա նշանարանն է՝ ժառանգութիւնը զէպի հասարակական օրգանները, սպակեղբունացում վարչական գործերի մէջ և

Բեխան Պ. Գ. Եկատերին-Միրոսկի, ներքին գործերի մինիստր

կրօնի համբարատարութիւն: Ամրող մասուր միտքերան ողջունում է յանձին ԻՋԵ. Սեփեաուպոլի-Միրոսկու իբրև մարդասեր և ազատասիճ մի վարչապետի, որի կառավարութիւնը խոստանում է մի նոր կենարար հոսանք մտնել ընդարձակ կայսրութեան յետամնաց կեանքի մէջ և, որ զիջաւորն է, խաղաղեցնել խոսոված մարերը:
 Այսպիսի մենք առաջ ենք բերում Բերլինի «Lokal Anz.» րագրի թղթակցի հետ նոր մինիստրի ունեցած խօսակցութիւնից մի կտոր:
 —2երկր գեղարանցութիւն.— հարցրել է թղթակցիցը.— ինչպէս էր նայում զուր պզգայնական ինդրի վրայ:
 —Չեաւ լաւ է, որ զուր սկսեցիք այդ բանից.— պատասխանել է մինիստրը.— Ինձ համար չի կայ մեր հայրենիքում ոչ օտարացի, ոչ օտարադասան. ամենքն ինձ համար սուս են: Թէ որքան նրանք ամենքն էլ Ռուսիայի բարի դասակներն են.— ջոյց աւել պատերազմը: Լեւտերականները, հրկանները, մասնակցականները բոլորն էլ զնում են այնպիսի իրենց կեանքը զոնկու հայրենիքի համար: Հարկ կայ արդեօր խօսելու զեա ևս հրկանների և հայերի մասին: Գլխի զրանց ամենքն էլ պիտի վերաբերուեն արդարութեամբ, չէ որ զրանք ամենքն էլ սուս են: Միայն պէտք է սպասել, ամեն բան կը պարզուի, հաւատացնում եմ ձեզ:
 Իտակցութիւնն այնուհետև անցաւ մասուրի գրութեան: Իշխանը համաձայնել է թղթակցի հետ, որ անհրաժեշտ է խորացնել այն միջոցաւորը, որի մէջ գործում է մասուր Ռուսիա-

Տ. Կարեղին Լայսիսուպոս Սարուհանի Առաջնորդ Քիմիլիոսի

—Եկել եմ հարցնելու. վաղը քո հարսանքն է:

Աղջիկը բարձր նկեկեաց:

—Մի տանջիր ինձ... Մի հարցնիր այն, ինչ որ քեզ յայտնի է...

—Ուրեմն դա ճիշտ է,—մոկեցնած բացականչեց նա:—Եթէ այդպէս է, ապա միակ մի համարը: Առաջինը և վերջինը:

Մի ձեռքով նա սեղմեց աղջկան իր կրծքին... Միւս ձեռքով փայլեց դանակը... Եւ թրթռացող կրծքի մէջ անձայն կերպով խրեց սառն պողպատը...

—Ստեղծող, Ի՛նչը դարձրեց այս մարդուն եղե՞նսագործ — հարցրեց էլանուն:

Հէյր կնձանց զէմբը և պատասխանեց.

—Սէբը:

—Եւ այդ է ուրեմն այն ամենալաւ բանը, ինչ որ միայն այստեղ, քո ասելով, դոյութիւն ունի: Օ՛, Աստած... Եթէ այդպէս է, ապա թող զօրփքն ընկնի ձեր այդ ամենալաւը... Ինձ այլ ևս պէտք չէ՛ նա... Մնաս բարև...

—Կայց, Մեր բանն ուղղակի անյաջող զընաց, ես ցոյց կը տամ քեզ ուրիշ պատկերներ...

—Չափազանց շնորհակալ եմ:

Եւ Հէյր զեռ չէր կարողացել բռնել նըբան, որ էլանուն վերացաւ զէպի իր սառած հայրենիքը...

Թարգմ. Լ. Մարկոսեան

ՅՅՎՄԷՓ ՎԵՐԳԻ
Giuseppe Verdi
(1813—1901)

Մինչդեռ անցեալ դարու վերջերին գրեթէ բոլոր երկրների նշանաւոր երաժիշտներն արդէն վախճանել էին, դարուս սկզբին էլ նրանց կարգին պատկանողներից վերջինը սեռաւ Յովսէփ Վերգի, որի ստեղծագործող ուժը մինչև իր մահը չձեւացաւ. վախճանեցաւ 1901 թ. յունւարի 27-ին Մայլանդում (Mailand): Նրա մահը ողբաց ամբողջ երաժիշտական աշխարհը և ոչ միայն նրա համար, որ նա հանձարեղ գեղարուեստագէտ էր, այլ և նրբա համար, որ նա, իբրև ազնիւ մարդ, ամենքից սիր-

ւած ու յարգած էր Վերգին իւրաքանչիւր իտալացու համար մի այնպիսի ազգային հերոս էր, որի մէջ մարմնացած էր իտալական գեղարուեստի ու ազգային զազափարը: Վերգիի երաժշտութիւնն Իտալիայից դուրս շատ ու շատ հետաւոր երկրներում էլ է հնչում, նրա ստեղծագործութիւնները բոլորի սիրուն է թափանցում:

Յովսէփ Վերգին ծնւել է 1813 թ.ին, օգոստոսի 10-ին (Վազնեքի ծնւած տարին), Լոմբարդական Բոնոլոյէ (Roncole) աւանում Բուսետո քաղաքում (Busseto): Նրա հայրը համեմատաւ էր ճիշտ այն ժամանակներում էր լինում Իտալիայի միութեան պատերազմը. կուի արհաւիրքները փոքրիկ Բուսետոն էլ էին վրդովել: Լուիզա Վերգին իր միամեայ դաւակի հետ փախաւ, թագ կացաւ մայր եկեղեցու աշտարակներից մէկի վրայ և հրոսակների բարբարոսութիւնից հազիւ ազատուցաւ:

Մանկան ընդունակութիւնները շատ շուտ երևան եկան: Վերգիի առաջին ուսուցիչն եղաւ Բոնոլոյէի երգիւնահար (organist) Բայխարոլի (Baistrocchi), որի պաշարը հասաւ երեք տարուց յետոյ և կրակոտ Վերգին այլ ևս բաւարարութիւն չէր բուտանում: Մակայն բազրը շուտով ժպտաց. մանուկ գեղարուեստագէտին իր խնամքի տակն առաւ Անտոնիո Բարեցցի (Antonio Barezzi), որ Բուսետո քաղաքի մէջ երաժշտութեանը իւր կրթւած ընտանիք և շրջան ունէր. այս տան մէջ Վերգիի համար մեծ յարմարութիւն կար ոչ միայն ընտիր երաժշտութիւն լսելու, այլ և իր գրածները տեղն ու տեղը փորձելու: Այս ժամանակի գործերից մնացել է մի միայն զինուորական երաժշտութեան համար գրած մի նախանուագ (ouverture) (1828 թ.ին): Բարեցցին մանուկ երաժշտին յանձնարարականներ տաւ և ուղարկեց Մայլանդ, որ կատարելագործէր: Բայց Մայլանդի երաժշտանոցի տեսուչը Բազիլին (Basili) անընդունակ համարեց Վերգիին և շընդունեց. մանուկն ստիպուեցաւ մասնաւոր դասերով յազեցնել իր ուսման ծարաւը. բազրը բերաւ, որ երաժշտարանի վարիչ Լաւենայի (Lavigna) ձեռն ընկաւ. սա միշտ փորձւած ուսուցիչ էր. Վերգին տեսական երաժշտութիւնն աւարտեց նրա մօտ: 1835—1838 Վերգին եղաւ Բուսետոյի երգիւնահար և քաղաքային երգեցիկ խմբի վարիչ: Թէպէտ նախանձուտ քաղաքացիները նրան շատ էին նեղացնում, բայց այս երեք տարին կարելի է նրա կեանքի երջանիկ ժամանակը համարել. իր բարբարի դուստրը Մարգերիտան (Margherita Barezzi) սիրաբուեցաւ նրա վրայ և Անտոնիո Բարեցցին էլ իր «երկու զաւակներին» ամուսնացրեց իրար հետ: Բայց երիտասարդ երաժշտի մանուկ բազրը շուտով թառամեցաւ: 1840 թ.ին մահը հարած հարւածի ետեից տալով խրեց նախ իր սիրելի ամուսնուն Մարգերիտային, երեք ամից յետոյ էլ երկու սիրասուն զաւակներին:

Վերգիի անդրանիկ աշխատութիւնն էր «Oberto, conte di San Bonifacio», որ 1839-ին Մայլանդում ներկայացրին: Մայլանդի թատրոնը պայմանաւորեցաւ նրա հետ երեք նազերգութիւն գրելու. առաջինը, որ գրել էր իր ընտանեկան դժբաղդ հարւածի տակ ճնշւած, «Un giorno di regno» բոլորովին անյաջող անցաւ և այլ ևս չներկայացրին: Նրան դժբաղդութիւնն այնպէս էր խեղդել, գետին զարկել ու յուսահատեցրել, որ երեք ամիս բոլորովին թողեց երաժշտութիւնը: Երեք ամից յետոյ նորից բոլորուեցաւ նրա երկաթի եռանդը. նա գրեց իր գեղարուեստական առաջին երկը «Nabucco» (1842), որ միանգամայն հռչակեց նրա անունը: Ինչը Վերգին իր երաժշտական գործունէութեան սկիզբը դնում է այս երգը և իրուացի կերպով. որովհետև այս երկով է հրապարակ եկնում իբրև ինքնուրոյն գեղարուեստագէտ վարպետ:

Հետեւեալ աշխատութիւնն էր «I Lombardi alla prima crociata» (1843), որ նոյնպէս մեծ ընդունելութիւն գտաւ: Լոմբարդացիք, որ իտալական յեղափոխութեան և ազատութեան կարապետներն էին հանդիսացել, անսպասելի թախտի այս երգի համար:

Ապա հետզհետէ հրատարակեցան ու

ներկայացրին զանազան քաղաքներում «Ernani» (1844), «I due Foscari» (1844), «Giovanna d'Arco» (1845), «Alzira» (1845), «Attila» (1846), «Macbeth» (1847), «I masnadieri» (1847), «Jerusalem» (1847), «Le corsaro» (1848), «La battaglia de Legnano» (1849) և «Juffelio» (1850), բայց բացի Ernani-ից միւսներն արդէն անունով էլ յայտնի չեն:

S. Ս Տ Ր Ա Ն Յ

Այս ժամանակներում Վերգին ծանօթացաւ հռչակաւոր երգչուհի Յովսէփինա Ստրեպպոնին (Giuseppina Strepponi) և 1849-ին ամուսնացաւ նրբա հետ:

Վերգին փառքի զազաթին հասաւ 1851—1853 «Rigoletto» «Il trovatore» և «La Traviata» նազերգութիւններով, որոնք Իտալիայի սահմաններից դուրս արձագանք տւին ու Վերգիին համաշխարհային դարձրին: Այս շրջանից յետոյ գրած երկերը մինչև 1871 թ.ին աննշան են. իսկ 1871-ին Եգիպտոսի փոխարքայ Իսմայիլ փաշայի առաջարկութեամբ գրեց յայտնի «Aida»-ն և ստացաւ 80,000 Քրանկ վարձատրութիւն: Aida-ից յետոյ նշանաւոր են «Requiem» (մահու պատարագ) Մանցոնիի (Mazzoni) յիշատակին, «Otello» (1887) և «Falstaff» (1893):

Վերգին այն հազարալիտ երաժիշտներից մէկն է, որի մուսան հաւատարիմ մնաց նրան մինչև խորին ծերութիւն: Ամբողջ աշխարհը գարմացաւ, երբ 85 տարեկան ծերուկ երաժիշտն իր վերջին ստեղծագործութիւնը հրապարակ հանեց՝ «Quattro Pezzisacri», որի գեղեցկութիւնը, խորը կրօնական զգացումը և բնորոշ կազմութիւնը ոչնչով պակաս չէ իր յայտնի գրածներից:

Քննադատների մի մասը Վերգիի մասին լաւ կարծիք չի ունեցել. նրա գրւածքների մէջ, իբր թէ, չեն նկատել ինքնուրոյնութիւն, այլ տեսել են նմանողութիւն ուրիշ երաժիշտների՝ Բելլինիի (Bellini), Դոնիցետտիի (Donizetti), Մայքերբերի (Meyerbeer) և վերջապէս նոյն իսկ Վազնեքի: Եթէ քննադատութիւնը հիմնւած է միայն արտաքին նշանների վրայ, շատ սխալ կարգաւորութեան կհամարի: Վերգին զուտ իտալացի երաժիշտ է և միանգամայն ինքնու-

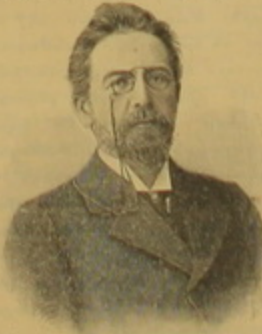

Հայ գաղղակագներ

Մանչու բիայի բանակի նրախնամար զեմ. Կուրպակին իւ բնախմբով

րոյն. իսկ Վագները և նրա գրամայական բնորոշ կողմերի նմանությունը բացատրուած է միայն ժամանակի համապատասխան որով. նոյն իսկ Վագները երկրից շատերը նրան քիչ էին յայտնի: Վերդիի գրամայական բարձր ընդունակութիւնը և ստեղծագործող անսպաս ոյժն այնքան բարձր ու պարզ հրապարակ ելան, որ Բելլիմի, Բոսսիի և Գոնիցետտի յետ մնացին: Նա այն երաժիշտներից մէկն էր, որ ի բնէ ունեցած ներքին կարողութիւնով ժամանակի Էական կեանքի գծերը բնականաբար գրամայական երաժշտութեամբ արտայայտեց և նաւատարիմ մնաց այս ուղղութեան «Nabucco»-ից մինչև «Falstaff»: Վերդին ոչ միայն երաժշտական հանճար էր, այլ և տոկուն ընտելութիւն ու ինքնաբնականաւ. նա ոչ միայն անցեալի երաժիշտ էր, այլ և ապագայի. նա նւագերգութեան մէջ գրաւուած մի ընդարձակ տեղ:

† Ա. Պ. Չիխով

Վերդին մնում, իտալեան երաժշտութիւնն անժամանակ մնաց. մի քանի մանր երաժիշտներ միայն մնացին: Վերդին ազգային երաժշտութիւնը բարձունքին հասցրեց. մնում է միայն շէնքը շարունակել:

Կոմիսսա վարդապետ

Ա. Էլմիսովին

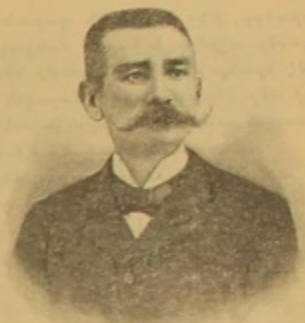
Ճ Ա Պ Յ Ա Յ Ի Կ Ի Ն Ը

Վերջին տարիներս, մանուկանդ որսուծագործական պատերազմն սկսելուց յետոյ, ամբողջ եւրոպական գրականութիւնը ողորուած է ճապոնացիների մասին գրած գրքերով. օրաթերթերից սկսած

մինչև ամենաբարձր մասնագիտական հրատարակութիւնները լի են ճապոնացիների վերաբերեալ տեղեկութիւններով ու նետադատութիւններով: Գրում են՝ թէ ճապոնիայում եղողները, թէ նրանց պատմութիւնն ու գրականութիւնն ուսումնասիրողները և թէ իրենք ճապոնացիները, որոնց ներկայացուցիչները գտնուած են եւրոպական բոլոր համալսարաններում և այլ մասնագիտական բարձրագոյն դպրոցներում: Համեմատաբար կարճ միջոցում երևան եկան բազմաթիւ ուսումնասիրութիւններ ճապոնացուց երկրի և ժողովրդի նիւս ու կացի, գեղարեստի և գրականութեան մասին, որոնք նետաբարձրական նորութիւններ են պարունակում:

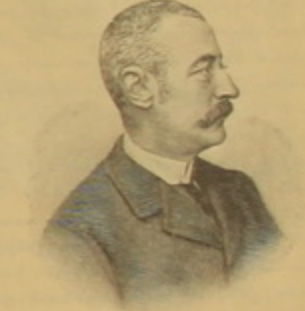
Յայտնի է թէ մի ժողովրդի քաղաքակրթութեան ապագայի գումարն է մեծ դեր է խաղում ընտանեկան կեանքի կազմակերպութիւնը և կնոջ բնած զիջքը. կինն է սերունդները դաստիարակում և ներշնչում նրանց այն ոգին, որ ապագայում արտայայտուած է ժողովրդի գործունէութեամբ: Ճապոնացի կինն այնպիսի ինքնուրոյն կազմն է օրինակելի յատկութիւններ ունի, որ նախանկէի կարող է նամարել: Նոյն իսկ եւրոպացիների նամար. օգտւելով Ելզե Զրապան-Ալունիանի գեղեցիկ ուսումնասիրութիւնից՝ հրատարակած գերմաներէն, Տաւալի ընթերցողներին ծանօթացնեն ճապոնացի կնոջ գեղեցիկ յատկութիւնների նետ:

Թէև շատ բանաստեղծներ դեռափթիթ օրիորդին նմանեցնում են վարդի կոկոնի, իսկ գեղեցիկ կնոջը՝ բացւած վարդի նետ, այնուամենայնիւ շէնք կարող չըխտառվա-

Սեր. Գոր օժտմբ պատու Պետր Է

չափ թիթեռ, կիտով չափ թրոշնանան, հազիւ կնոջ նմանող, սանում է փոկրիկ. հրապուրիչ, ծաղկեայ զգեստ հագած ճապոնուհին անվերջ շարքով մեր աչքի ստալ՝ նկարւած յախճապակու, հովհարի, ձեռագործի, բրն-

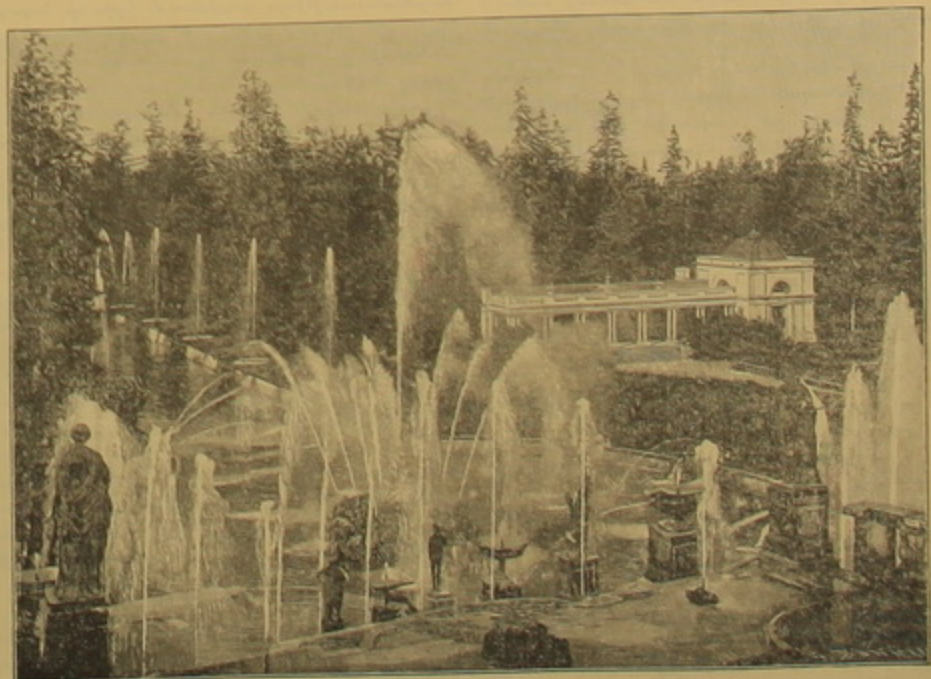

† Վալդեկ-Լուսոս

զի վրայ: Այդպէս են նկարւած Չապոնուհուն իրենց նկարիչները. այդպէս են նկարագրուած նրան եւրոպացի և ամերիկացի ճանապարհորդները՝ թէ բերանացի և թէ գրաւոր տեղեկագրերի մէջ:

Չարմանայի է, որ ճապոնացի կնոջ հրապուրիչ արտաքին այնչափ և գրաւել ճանապարհորդներին, որ նրանցից նամարեան ոչ մէկն ուրիշ տեղեկութիւններ չէ տւել. զրանք բաւականացել են այդ պծնւած տիկնիկների գեղեցկութիւնը նկարագրելով և նամարեան բոլորովին մոռացել են պատմել մեզ՝ թէ նրանք ինչ են գգուած, ձգտուած, մտածում և ինչով ոգեւորուած:

Ո՞վ է նկարագրել ճապոնացի կնոջ հոգին. արդեօք ինչ զգացմունքներ են վրդովում նրանց

Պետերսբուրգի դիւրապան ԵԱՏՐԱՆՆԵՐ